

Hola papà,

No aguanto més. Crec que he explotat, que necessito parlar-ho amb algú. Que necessito treure tot el que sento, necessito dir-t'ho. Vull explicar-te per tot el que he passat aquests últims mesos, vull que ho sàpigues. Vull explicar-te perquè he estat d'aquesta forma, i perquè fa tant de temps que evito passar temps amb vosaltres, amb tu i amb mamà.

No he dormit aquestes últimes tres nits, el meu cap havia alçat un pols contra el meu cor. Però aquesta vegada, ho van guanyar i van perdre els dos. El meu cap em deia que havia d'explicar-vos el que m'ha estat passant, que no ha de ser bo sentir-se i pensar així, però alhora, em deia que no expliqués res, que tal vegada no m'entendríeu, que potser estava boja i em renyaríeu. El meu cor en canvi, em deia que necessitava ajuda, que havia d'explicar-ho a algú, a qui fora, però alhora, per a mi és massa difícil comptar les coses que sento, ja ho sabeu.

Sóc una persona aparentment forta, però sóc més sensible del que molts creuen, em dolen ximpleries i aguanto barbaritats, però sempre intento somriure perquè els altres no s'adonin de res. Molts no m'hauran vist plorar mai (com canvien les coses, amb la quantitat de vegades que plorava de petitona...!), però sóc més de plorar a la dutxa o amb el llum apagat a l'hora de dormir, així els altres no ho noten i no ho veuen. He après a manejar els problemes sola, a proveir-me jo sola. A no necessitar a ningú per a res, però sempre acompanyada de les meves amigues. Gairebé sempre les tenia aquí, encara que no els contés mai res, sabia que serien aquí, però no volia les seves cares de pena, no volia la seva compassió, no volia res d'això.

Com sabeu, vaig començar a ballar ballet als dos anys i mig, va començar sent un passatemps en el qual les mamàs s'havien posat d'acord, però a mi em va agradar especialment. Quan em vaig anar fent major em va apuntar a una acadèmia i més tard vaig entrar en el Conservatori. Aquí m'exigien molt, però no em molestava esforçar-me perquè m'agradava el que feia. Sempre vaig ser una nena primeta, tenia una bona línia de peus i braços, i destacava la meva gràcia en moure'ls. Quan em vaig començar a desenvolupar, no em va agradar que em creixessin els pits, però no li vaig donar gaire importància perquè era una cosa normal.

Les coses van començar a torçar-se a principis de l'últim any de secundària. Vaig començar una mica desmotivada, ho deguéreu notar, però no li vaig donar importància. És normal veure a la teva filla sense ganes d'anar al col·legi, perquè a qui li agrada anar al col·legi, veritat? Però el meu va ser una mica més intens, ja sabeu que sóc exagerada, però encara així no deguéreu notar res, com el que és habitual. No us culpo per això ni molt menys, simplement no us vaig adonar de res, entre vosaltres tampoc estàveu del tot bé i jo no volia causar més problemes.

En el col·legi sempre havia tingut el meu grup d'amics, però sempre m'ajuntava amb la mateixa gent. Quan em vaig canviar de col·legi, perquè segons vosaltres era un lloc millor, amb més nivell i més a prop de casa i tenia un programa especial per a la gent que anava al Conservatori, em va costar adaptar-m'hi i conèixer gent nova. Vaig passar de tenir a les

meves vuit amigues de sempre a haver de trobar aquest grup de nou. Al principi, ho vaig passar molt malament. Vaig rebre assetjament per part d'algunes de les meves companyes de ballet, i se'm va fer molt dur suportar jo sola tot aquest pes. A vegades algunes persones s'adonaven del que estava passant i intentaven ajudar-me, em deien que no em preocupés, que només eren coses de nenes i que no li donés importància, que si necessitava alguna cosa que li ho digués, però com és una cosa habitual en mi, mai deia res a ningú. A poc a poc algunes nenes es van anar adonant de les coses que estaven ben fetes i les que no, i un parell d'elles em van demanar perdó. I simplement em vaig oblidar del succeït, creu i ratlla.

Després de tot això, a poc a poc, vaig començar a formar part d'un grup de sis. Al principi va ser molt explosiu, ho fèiem tot juntes, quedàvem els caps de setmana i ens ho passàvem bé, sentia que encaixava. Estava feliç. Van passar els anys i tot estava bé, seguïem bé, Com sabeu em vaig fer molt amiga de Tamara, érem inseparables. Venia sempre a casa, dormíem juntes, ens prestàvem la roba i compartíem gairebé més de catorze hores diàries. Estava a gust amb ella, confiava moltíssim en ella, sabia que no em trairia, sabia que ella mai se n'aniria, que havia arribat a la meva vida per a quedar-s'hi, podia ser jo mateixa, podia parlar-li de qualsevol cosa i ella m'entenia. La volia més a ella que a la meva mateixa. Però tot va canviar aquest maleït any.

Durant l'estiu deguéreu notar que vaig començar a canviar els meus gustos quant a roba. Ja no em vestia tan cenyida, preferia coses amples que no em marquessin les línies del cos. Ho feia sense voler, nome n'adonava. Quan va començar el col·legi i tots tornaven de l'estiu, amb el bru i el maco pujat, em vaig començar a adonar del que m'estava passant. Em posava nerviosa amb facilitat, i calmava les meves ànsies menjant qualsevol cosa, la qual cosa tingués a prop. Sovint em donava fartaneres i menjava més del compte, però la meva talla de pantalons no canviava així que no em preocupava, simplement no notava res.

Passats uns mesos, durant el Nadal, un familiar de mamà va morir, i ella estava trista i era estrany veure-la així. Sempre està somrient, i va ser un cop dur veure-la plorar per una pèrdua. Com tothom estava centrat en això, cap us vau adonar que la meva talla pantalons va canviar. No gaire, una persona normal no ho notaria, però jo sí que ho notava, i en classe de ballet també ho notaven. Sempre havíem d'anar amb mallots estrets i això feia temps que m'incomodava, i quan el meu cos va canviar encara se'm va fer més difícil posar-m'ho.

Em vaig adonar de coses, vaig començar a madurar sola, i vaig entendre moltes coses. Les noies de la meva edat eren presumides, volien vestir-se boniques, volien que els nois les tinguessin en compte, que es fixassin en elles. Vaig entendre que et podies enamorar d'algú, que el següent del "m'agrades, t'agrado" era fer-se un petó, i que algunes noies ja anaven més enllà. Em vaig comparar amb les noies de la meva edat, i vaig començar a observar els cossos de les meves amigues en els vestuaris seminues i també quan anaven completament vestides. Vaig observar com es maquillaven mínimament i com es tapaven aquest gra de la regla, com es pentinaven i com combinaven les seves peces de roba. Un dia, després d'un assaig, vaig arribar a casa i em vaig observar detingudament en el mirall, vaig pensar en totes les coses que feien elles i totes les coses que tenien elles i que jo ni tenia ni feia. Em vaig adonar del meu canvi de cos, que començava a engreixar, no em va

agradar gens aquesta sensació, ni tan sols ho havia notat en les primeres classes després de Nadal, sabia que alguna cosa no anava bé, que aquest any ho havia començat sentint-me estranya, però no li havia donat importància.

Vaig començar a mirar-me en els miralls i a no agrada-me el que veia en ells, ja no sols les parts del meu cos que engreixaven amb cada fartanera de nervis que em donava, sinó que no em reconeixia en cap costat i em sentia perduda. Vaig decidir que era millor deixar de mirar-me i així tal vegada em sentiria millor. Vaig decidir ignorar el problema pensant que així desapareixeria. però no va anar així.

Va anar passant el temps i em vaig perdre, no sabia qui era, no sabia si el que estava fent realment m'agradava, si en el que m'estava convertint m'agradava, si el que perseguia en la vida m'agradava... Segons m'han dit, em vaig tornar freda, passava més temps sola que acompanyada. Vaig deixar de quedar amb les meves amigues, preferint estar sola a la meva habitació. Em vaig tornar una persona callada i poc riallera. I tot això Tamara ho va notar.

Va ser de les poques persones que em va preguntar en aquells dies si estava bé, si em passava alguna cosa. Jo preferia no explicar-li res i dir-li que estava tot bé. No volia preocupar-la amb les meves estupideses. Perquè al cap i a la fi eren sols això, coses que pensava el meu cap i que no tenien sentit.

Vaig començar a plantejar-me si de debò m'agradava ballar, si de debò tots els esforços que feia se'm veurien recompensats amb alguna cosa, si el que millor seria era abandonar-ho, deixar el Conservatori i anar-me. Pensar si de debò m'aportava alguna cosa ser aquí i si de debò el meu cor volia continuar fent això. Si gaudia tot el que havia de gaudir. Però no vaig arribar a tenir res clar, i preferia no deixar-ho perquè hauria de deixar una altra vegada al meu grup d'amigues i no volia tornar a passar pel que vaig passar l'última vegada que em vaig canviar de col·legi i de grup d'amigues.

Tamara va començar a estar antipàtica amb mi, a parlar-me i tractar-me malament, i a passar de jo. Jo li vaig respondre de la mateixa manera i no acabàvem d'entendre'ns. Passàrem una època dolenta, i finalment vam tenir una discussió ximple per la qual cap de les dues va cedir. Ella va deixar de parlar-me, no em mirava a la cara, i a mi això em va preocupar encara més. Vaig pensar que ella també s'havia adonat dels meus defectes, de les coses que tant odia i que m'havien estat torturant els últims mesos. I vaig decidir deixar de menjar, menjar menys, menys quantitats, menys vegades al dia.

Jo tampoc vaig fer res per a arreglar la nostra relació, ella no tenia cap intenció d'arreglar-ho i jo menys. Avui dia segueixo sense saber per què es va enfadar tant amb mi i em va tractar tan malament. Vaig entendre que si una persona no em vol en la seva vida no havia de forçar res perquè la cosa canviarà, que si em volies jo aquí estaria, però que si no, no et si que preocupar-me, algú més em valoraria.

Vaig intentar faltar a totes les classes de ballet que fossin possibles, feia campana o m'inventava alguna excusa com que estava malalta, tot per no veure'm en el mirall i no saber trobar-me.

Vaig començar a pensar seriosament si deixar el Conservatori, i vaig decidir que ningú em retenia a ser aquí. Que Tamara havia decidit anar-se'n de la meva vida, i que les altres tampoc feien massa com per a retenir-me. Vaig decidir que primer havia de trobar-me. A mi mateixa i després ja podria tornar amb les meves amigues i estar bé amb mi mateixa i amb elles.

Casualment, mamà em va portar al metge perquè em posessin una vacuna, i la doctora em va veure pàl·lida. Era normal, a penes menjava i continuava fent moltes hores d'exercici físic al dia. Em va manar a fer-me unes analítiques, i al cap d'unes setmanes vam tenir els resultats. Tenia anèmia de moltes coses. Em faltava ferro, calci, vitamina B2,... Em van receptar pastilles i pólvores que havien de dissoldre's cada dia en un got d'aigua. Però per molt que me les prengués vaig seguir sense tenir energia, perquè seguia sense menjar gaire. Havia aconseguit tornar a baixar la talla de més, i encara que no em mirés sovint en el mirall començava a sentir-me millor.

D'un dia per a un altre van ingressar a mamà, i ho va passar fatal. Mai l'havia vist així. Mai l'havia vist i sentit plorar de dolor. Em vaig sentir fatal, sentia que era culpa meva, que em portava malament amb ella, amb vosaltres. Que us provocava molts disgustos sense voler estar i parlar amb vosaltres.

Dos dies més tard em vas venir a cercar en horari escolar i em vas treure de classe perquè l'operaven d'urgències. Però després d'això tot va ser bé, sempre vam estar preocupats, va haver-hi una temporada llarga que ho va estar passant molt malament i que era molt dolorós tenir-la a prop perquè sabia que fessis el que fessis no li podries llevar el dolor que sentia. Va tenir una recuperació molt molt molt lenta, però almenys sabia que estaria bé.

Però durant aquests moments, em sentia sola, sabia que podia comptar amb vosaltres amb els meus problemes de pes, d'amistats i de pensaments, però estàveu massa ocupats en el veritablement important. I jo també em vaig deixar de costat a la meva mateixa, l'important era mamà i el que li passava a ella.

Però llavors vaig tornar a caure en les fartaneres, vaig tornar a començar a menjar de més. A tenir molts nervis. Em va tornar l'asma, aquesta petita malaltia que em va costar tant superar de petitona. Vaig començar a tenir atacs d'ansietat, a mitjà desmaiar-me després d'algun exercici dur i a tenir ganes de plorar permanents.

Cada vegada que tocava el meu llit no entenia perquè plorava, però simplement ho feia. Em vaig sentir molt sola després de tot allò, no sabia què fer, no sabia a qui explicar-li-ho. No tenia a ningú. Sempre us vaig tenir a vosaltres, però no la vaig tenir a ella, que era la persona que va prometre estar sempre i romandre aquí. La veia cada dia en el col·legi però la veia feliç, la veia bé sense mi, però jo estava sola, no tenia a ningú. La meva millor amiga

m'havia deixat sola quan més ho necessitava, i no podia explicar-vos-ho a vosaltres papà, havíem d'estar pendents de mamà, ella era l'important.

Em van doldre moltes coses en aquests mesos, i sé que no tornaria a passar per això mai, que no li ho desitjo a ningú. Aquesta solitud és horrible. Aquestes ganes de voler ajudar i no poder, que t'estàs fent mal i li ho estàs fent als altres i no saber què fer per a ajudar-los, per a ajudar-te a canviar, a millorar. Només crec que necessito ajuda papà, necessito que m'ajudis a sortir d'aquesta, necessito que m'ajudis a tornar a menjar normal, a què m'agradi el meu cos com abans, aprendre a voler-me com cal, i poder viure feliç. Papà només necessito que m'ajudis, necessito ajuda.

Amb amor, Lara.